

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.213/2015/11. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. év március hó 22. és szeptember hó 20. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2016. szeptember 20. napján kihirdette a következő

í t é l e t e t :

Az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete miatt a vádlott ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2015. év április hó 10. napján kelt 6.B.2096/2013/59. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott terhére rótt testi sértés büntette kísérletének anyagi jogi megjelölése - helyesen - az 1978. évi IV. törvény 170.§ (1) és (6) bekezdés I. fordulata.

A vádlottal szemben kiszabott fegyházbüntetés tartamát 5 (öt) évre, a közügyektől eltiltás mellékbüntetést 5 (öt) évre súlyosítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 30.370,- (harmincezer-háromszázhetven) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A Fővárosi Törvényszék a 2015. április 10. napján kelt 6.B.2096/2013/59. számú ítéletével a vádlott bűnösségét testi sértés büntette kísérletében (1978. évi IV. törvény 170.§ (1) és (6) bekezdés) állapította meg. A vádlottat ezért 3 év 6 hónap fegyházbüntetésre ítélte és 4 évre eltiltotta a közügyek gyakorlásától. Megállapította, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész a büntetés súlyosításáért, a vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.653/2015. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint a mérlegelés útján megállapított tényállás megalapozott, az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és cselekményének jogi minősítése is törvényes. Átiratában kitért arra, miszerint a törvényszék különös gonddal vizsgálta, hogy a vádlott

javára jogos védelem megállapítható-e és a tényállás alapján azt helyesen zárta ki. A vádlottal szemben kiszabott büntetés mértékét azonban nem találta megfelelőnek, a többszörös visszaeső vádlottal szemben további súlyosító körülmény a gátlástalan elkövetés és az ilyen jellegű cselekmények rendkívüli elszaporodottsága is. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a szabadságvesztés mértékét a középértékhez igazítva súlyosítsa, a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát emelje fel, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben. Bejelentette, hogy a nyilvános ülésen az ügyész nem vesz részt.

A 2016. március 22. napján tartott nyilvános ülésen a vádlott érdemi észrevételt nem tett, megismételte, hogy csak az öccsét védte.

A védő felszólalásában a felmentés iránti fellebbezését a vádlott jogos védelemre hivatkozására utalással fenntartotta. Másodlagosan a büntetés enyhítését indítványozta a sértetti közrehatás, az életveszély közvetett volta és a vádlott kiskorú gyermeke, mint jelentős enyhítő körülmények megjelölésével.

A vádlott az utolsó szó jogán a büntetés enyhítését kérte. Előadta továbbá, hogy Tökölön volt kórházban, mert hasnyálmirigy daganat miatt kezelik.

A Fővárosi Ítéltábla a fenti újonnan felmerült körülményre figyelemmel a nyilvános ülést elnapolta a vádlott egészségi állapotának, betegségének tisztázása céljából.

A Tököli Bv. Kórház Belgyógyászati Osztálya által megküldött zárójelentés tanúsága szerint a vádlott 2016. január 7-től február 29. napjáig, hasi panaszok miatt állt megfigyelés és kivizsgálás alatt. A többirányú vizsgálat és onkológiai konzílium daganatos megbetegedést nem igazolt. Ezt követően 2016. április 11. napján onkológiai kontrollra került sor, amely a jelzett megbetegedés gyanúját továbbra sem erősítette meg, gyógyszeres kezelést nem igényel.

Az orvosi adatok meglátéban az ítéltábla 2016. szeptember 20. napján folytatta a nyilvános ülést.

A védő felszólalásában utalt a korábban már elhangzott védői perbeszédre, azt fenntartotta és kiegészíteni sem kívánta.

A vádlott az utolsó szó jogán nem szólalt fel.

A fellebbezések közül az ügyészi perorvoslat alapos.

A Fővárosi Ítéltábla kétirányú fellebbezések alapján bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárását. Ennek eredményeként megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék ügyfelderítési kötelezettségét mindenben a perrendi szabályoknak megfelelően teljesítette.

A tárgyaláson részletesen meghallgatta a vádlottat és mindazokat a tanúkat, akik a cselekménynél jelen voltak. Megidézte és meghallgatta dr. Szeles Géza igazságügyi orvosszakértőt, továbbá a bizonyítékok körébe vont minden releváns nyomozati adatot, rendőri jelentést. Ítélete indokolásában a szükségessé is meghaladó, kimerítő részletességgel ismertetett valamennyi bizonyítékot és azok mérlegelésétől is számot adott. A bizonyítékok értékelését az iratoknak megfelelő tartalommal logikus érveléssel végezte el és alappal állapította meg, hogy a vádlott jogos védelmi helyzete fel sem merülhet.

A vádlott azon védekezését, hogy a testvérére baseball ütővel támadó és őt megütő sértettet azért szúrta meg, hogy a további támadást megakadályozza, a bizonyítékok nem támasztották alá, sőt azt cáfolták. A vádlott állításával szemben tanú1. nem látott a sértettnél semmilyen ütőeszközt, és tanú2. sem erősítette meg a vádlott előadását. Emellett a rendőri jelentés tartalma szerint tanú1. a fejsérülésének - szemöldöke felrepedt - okát eleséssel magyarázta és az orvosszakértői vélemény is - eszközre jellemző repesztett sérülés hiányában - az elesést tartotta valószínűnek.

Ezzel szemben a sértett szúrt sérülésével kapcsolatban a szúrás hasi elhelyezkedése, a szúrtcsatorna 8-10 cm hosszúsága, annak a bőr alatti zsírszövetben való párhuzamos lefutása az orvosi adatok alapján tényszerűen megállapítható volt. Miután a sérülést előidéző eszköz nem került elő, a vádlott által használt bicska pengehosszúsága nem volt megállapítható, erre a tárgyaláson nem nyilatkoztatták a vádlottat, de a sértettet és a jelenlévő szemtanúkat sem, mint ahogyan az igazságügyi orvosszakértő sem tért ki a szúrás erejére. Ezek a hiányosságok azonban a cselekmény elkövetésének előzményét, a végrehajtás módját és eredményét, végső soron a bűncselekmény minősítését nem érintették.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás csupán a vádlott előéletére vonatkozó adatok körében szorult helyesbítésre az erkölcsi bizonyítvány és a beszerzett ítéletkiadmányok alapján a következők szerint:

- A Kazincbarcikai Városi Bíróság 2010. április 8. napján jogerős 4.Bk.28/2010/4. számú ítélete kapcsán engedélyezett feltételes szabadságot a VI. pont alatt jelzett Kazincbarcikai Városi Bíróság - helyesen - 1.B.470/2012/37. számú, illetve a Miskolci Törvényszék mint másodfokú bíróság 2.Bf.2476/2013/10. számú ítélete szüntette meg.

Az elsőfokú bíróság ennek tényét helyesen rögzítette az ítélet 2 oldal utolsó bekezdésében, ennek ottani feltüntetése a kétszeres rögzítés miatt szükségtelen, ezt az ítélőtábla mellőzte. Ugyanakkor az V. pont alatti ítéletnél téves a fenti feltételes szabadság megszüntetésére vonatkozó utalás, így az is mellőzendő volt.

- Az ítélet indokolásában - 7. oldal 3. bekezdés első sorában - a sértett nyomozati első meghallgatásának idejében elírás történt, az 2009. helyett 2011. május 29. napja.

A fenti helyesbítésekkel a tényállás már minden tekintetben megalapozott, így az irányadó volt a felülbírálat során.

Az irányadó tényállás alapján a törvényszék okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére.

A tényállásban foglaltak szerint a sértett és a vádlott, illetve a társasága között durva szóváltás alakult ki, amely megszakadt, mielőtt a sértett bement a lakóházába. A sértett rövidebb később visszatért, amikor a kapun kilépve, minden közvetlen előzmény nélkül őt a vádlott váratlanul a hasi tájékon egy bicskával megszurta. Ilyen tények mellett a vádlott jogos védelmi helyzetére történt hivatkozása teljességgel alaptalan.

A Fővárosi törvényszék a vádlott terhére rótt bűncselekmény minősítésénél és a jogkövetkezményeknél helyesen alkalmazta az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvényt, ennek indokát az ítélet 19. oldal 3. bekezdésében megjelölte. A jogi indokolás szerkezetében ennek feltüntetése az elsődlegesen, hiszen az indokolásban a minősítés és a többszörös visszaesést megalapozó anyagi jogi szabályok is ennek függvényei. Az ítélőtábla ezért a 19. oldal első és

második bekezdését az 1978. évi IV. törvény alkalmazása után sorolta. Egyben az azokban foglaltak a Btk. téves megjelölése miatt helyesbítésre szorultak. A vádlott terhére rótt bűncselekmény pontos anyagi jogi megjelölése az 1978. évi IV. törvény 170.§ (1) bekezdésbe ütköző és a (6) bekezdés I. pontja szerint minősülő testi sértés büntettének a 16.§-a szerinti kísérlete.

A vádlott az 1978. évi IV. törvény 138.§ 16. pontja értelmében többszörös visszaesőnek minősül.

A büntetés kiszabása során a törvényszék által felsorolt enyhítő és súlyosító körülmények helyesbítést igényeltek.

Az elsőfokú bíróság tévesen tulajdonított enyhítő hatást a vádlott részbeni beismerő vallomásának és a sértetti közrehatásnak. A vádlott az egész eljárásban tagadta a bűnösségét, jogos védelemmel okolta a cselekményét, részben sem tett a bűnösségét érintő beismerő vallomást. Önmagában a szűrés ténybeli elismerése nem bír enyhítő hatással. A sértetti közrehatásról sem lehet beszélni, miután előzményként kölcsönös és csupán szóbeli nézeteltérés alakult ki, ez megszakadt a sértett távozásával, visszatérésekor pedig ideje és módja sem volt a vádlott váratlan támadását megelőzően bármilyen közreható magatartásra.

A cselekmény kísérleti szakban rekedése enyhítő körülmény, ezt helyesen jelölte meg a törvényszék. Ugyanakkor a bűncselekmény befejezettsége esetére a közvetett életveszély kialakulására és ennek enyhítő hatására hivatkozás alapvetően téves. Annak feltételezése, hogy befejezettség esetén a hasüreg vagy mellüreg megnyílása következhetett volna be, ugyanolyan feltételezés, mint hogy a belső hasi szervek sérülése közvetlen életveszélyhez vezetett volna. Tényleges eredmény hiányában így csupán a befejezett kísérlet enyhítő hatása hívható fel. A vádlott egészségi állapotának enyhítő körülménykénti figyelembe vételére nem kerülhetett sor, mert a büntetés elviselését nehezítő körülmény nem merült fel.

A súlyosító körülmények között a vádlott többszörös visszaeső volta önálló súlyosító hatással a kétszeres értékelés tilalma miatt nem bír. Az 1978. évi IV. törvény 97.§ (1) bekezdése ugyanis erre a tényre figyelemmel a büntetési tétel felső határát 8 évről 12 évre emelte. Így súlyosító körülményként a többszörös visszaesésen túli büntetettség vehető figyelembe, ahogyan ezt a törvényszék is számba vette, ezen túlmentően pedig a vádlott különös visszaeső volta is súlyosító hatással bír.

Az ítélőtábla a fellebbeviteli főügyészség által további súlyosító körülményként megjelölt gátlástalan elkövetést nem róta fel. Az egy alkalommal váratlanul leadott hasi szűrés a gátlástalan elkövetést nem meríti ki, az elszaporodottságot pedig semmilyen igazolt adat nem támasztja alá.

Figyelemmel a bűncselekmény tárgyi súlyára és a helyesbített súlyosító és enyhítő körülmények nyomatékára, az ítélőtábla egyetértve az ügyészi állásponttal, a kiszabott fő- és mellékbüntetés tartamát eltúlzottan enyhének találta.

A többszörös visszaeső vádlott esetében a bűncselekmény büntetési tétele 2-12 évig terjedő szabadságvesztés, amelynek középértéke 7 év szabadságvesztés. A javára szóló kísérlet és a neki fel nem róható időmúlás enyhítő hatása mellett indokolatlan a középértéktől ilyen mértékben történt eltérés, amikor a terhére komoly nyomatékkal bíró súlyosító körülmények sorolhatók.

A Fővárosi Ítélőtábla ezért a Be.372.§ (1) bekezdése értelmében a vádlott fegyházbüntetését és a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát is egyaránt 5-5 évre súlyosította.

Az elsőfokú ítélet további rendelkezései törvényesek, ezért azokat az ítélőtábla a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban a kirendelt védő közreműködése folytán merült fel bűnügyi költség, amelyet a Be.381.§ (1) bekezdése és a Be.338.§ (1) bekezdése értelmében a vádlottnak kell viselnie.

, 2016. év szeptember hó 20. napján

. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

Dr. Révész Tamásné sk.
előadó bíró

Dr. Fatalin Judit sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 6.B.2096/2013/51. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla 2.Bf.213/2015/11. számú ítéletében foglalt változtatással 2016. szeptember 20. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált!

Budapest, 2016. év szeptember hó 20. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Bradáné Bódi Ilona
tisztviselő